

Ohlášky – neděle 13. 4. 2025

Dnes prožíváme **Květnou neděli** – začíná Svatý týden.

- Čtvrtek 17. 4. – **Zelený čtvrtek: Mše na památku Večeře Páně**
- Pátek 18. 4. – **Velký pátek: Památka umučení Páně**
- Sobota 19. 4. – **Bílá sobota: Velikonoční vigilie**
- Příští neděle 20. 4. 2025 bude **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**.

- Pokud máte doma **pokladničku s postní almužnou** a chcete ji odevzdat do Charity, přineste je prosím zítra nebo během Velikonočního tridua do kostela. Já je předám pracovníkům Charity nebo je doneste přímo do Charity.

- 17.4.25 9.00 mše se svěcením olejů katedrála Litoměřice

- Rozpis **Velikonočních bohoslužeb** v kostele sv. Václava v Lovosicích

13.4 9:00 Mše Květná neděle

17.4 17:30 Zelený čtvrtek

18.4 17:30 Velký pátek

19.4 20:00 Bílá sobota

20.4 10:30 Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21.4 9:00 Pondělí velikonoční

22. 4. Úterý Mše sv. nebude

- 2.-4.5.25 se opět **v Hájku u Prahy koná víkendové setkání Škola křesťanského života**. Přihlášky na <https://www.skolamarie.cz/akce>

- 10.5.25 Farnost Litoměřice pořádá **pout do jubilejního kostela v Hejnicích**. Mše svatá tam bude od 10.30 hod. Kdo má zájem se připojit přihlaste se co nejdříve u mne nebo přímo u otce Jozefa Szeligy.

- **31.5.25** se koná diecézní pout do Jablonného v Podještědí ke sv. Zdislavě. Je to příležitost navštívit jubilejní kostel. Hlavní celebrant je otec biskup Stanislav. Pro naši farnost je to příležitost ke **společné pouti farnosti**. Kdo má zájem se zúčastnit, **přihlaste se u mne co nejdříve**. Nabízí se možnost společně s farností Teplice a Litoměřice jet společně autobusem.

- Společná pout farností Lovosice a Teplice **do Bohosudova se překládá** na 20.9.2025. Poznamenejte si prosím i tento termín do svých kalendářů.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

* **Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

**Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti**

**Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v 8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
čtvrtek od 13:10 (dět před 1. sv. přijímáním)
a od 14:10 (starší děti)

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 20 (2025)
13. 4. 2025

Květná neděle

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

49. Peklo, očištec a ráj (Věříš v ně?)

Očištec To je nádherný božský vynález k tomu, aby věčného blaha mohl dosáhnout každý. Ať už jsou spáchané hříchy jakékoliv, Boží láska se nabízí bez podmínek v nekonečném milosrdenství. Nic nemůže Boží milosrdenství omezit. Sestra Faustina jednou řekla, že ji Pán zaseptal: „Tvůj hřích je jen zrnko pisku v ohromných pouštích a dunách božského milosrdenství.“ „Očištec není místo, ale způsob života. Ten, kdo v něm je, je ve stavu očišťování a již má podíl na lásce Kristově,“ řekl Jan Pavel II. Křesťané se hodně ptají, zdali je učení o očištcích ještě aktuální. Vidíme, jak narůstá lákavá víra v reinkarnaci. Rozdíl mezi buddhisty a křesťany tkví v očištcích. Ten jejich je na zemi. Například přejdete ze života státníka do života bezdomovce. Dalajlama si myslí, že býval reinkarnovaný do kočky. Buddhista věří, že na zemi zažíváme následky hříchů, které jsme spáchali v předchozích životech. Člověk se osvobozuje tím, že prochází různými stavy. Pro nás křesťany je jen jeden stav. Očišťujeme se v očištcích. „Ráj, peklo a očištec můžeme zakusit v náznaku už v tomto životě,“ říkal arský farář Jan Maria Vianney. Dokonalé bytosti přejdou rovnou do ráje. Buddhisté si stejně jako my uvědomují určitý stav nedokončenosti, během něhož nás překvapí smrt. Podle nich je třeba pokračování v jiném těle. My tuto představu odmítáme. Ve chvíli, kdy uběhne naše životní dráha, je podle nás křesťanů se vším koncem. Podle tradiční křesťanské teologie očištec přesně odpovídá požadavku očisty duše. Podle církve se duše v očištcích očišťují. Máme se za duše v očištcích modlit. To děláme při mši. Jeden kněz prováděl obětování. Jeden jeho přítel právě zemřel. Kněz s hostii mezi prsty učinil Pánu nabídku: „Udělejme výměnu. Ty máš duši mého přítele, který je v očištcích. Já mám tělo tvého Syna ve svých rukou. Otče, jsi milosrdný, vysvoboď mého přítele a já ti obětují tvého Syna se všemi zásluhami jeho smrti a utrpení.“ Pak prý uviděl duši svého přítele ve slávě stoupat k nebesům. Bůh výměnu přijal. Společenství svatých ve vyznání víry je společenstvím se všemi, s těmi, kteří nemohli jít na mši, s těmi, kteří se modlí v kostele, s vězni, kteří tráví hodiny na modlitbách ve své cele, a se všemi mrtvými, kteří se ve chvíli eucharistie shromažďují a prosí nás. Potřebují nás a naše modlitby. My v tom můžeme něco udělat, Pán nás o to žádá.

Peklo je mysterium „Peklo, to jsou ti druzí,“ říkal Jean-Paul Sartre. Peklo nemusí existovat ně kde mimo, je už tady, v té hrůze, kterou někteří zažívají, v naší nenávisti a zášti. Někdy popisujeme tragické zážitky slovy: „Bylo to peklo.“ Když mladí mluví o něčem úžasném, říkají: „To je pekelný!“ Já někdy žertem říkám: „Musíte mít pekelnou spiritualitu,“ a stařenky samým úlekem polykají protězy. Znamená to: „Mějte co největší spiritualitu.“ Je potřeba se na peklo v Bibli a v dogmatech podívat znovu, z hlediska soucitu, lásky našeho Otce, spravedlnosti a pravdy. Ježíš mluví v evangeliu o pekle víc než padesátkrát. Se vši vážností apeluje na naši svobodu a zodpovědnost. „Bůh chce, aby každý muž a každá žena byli spaseni,“ říká svatý Pavel. Měli bychom své svobody využívat. „Bůh nás stvořil bez našeho přičinění, ale bez našeho přičinění

nás nespasí,“ říká svatý Tomáš. Měli bychom si svobodně zvolit život a odvrhnout zlo. O to v našem životě jde.

Kdo to může říct? Existuje peklo skutečně – pro mě, pro ty, co mám rád? Věříte, že existuje jen pro ty zlé, válečné zločince, diktátory? Kdyby Hitler na poslední chvíli požádal o odpuštění, byl by možná po dlouhém pobytu v očištcích spasen. Kdo může říct, že Jidáš není teď v ráji? Svatá Terezie z Ávilu říkala: „Když vidíme někoho ve velkých nesnázích nebo trpět velikou bolestí, a zvlášť je-li to náš přítel, jsme přirozeně jati soucitem. Ale co duše odsouzená navěky k nejhroznějšímu mučení, kdo by tak mohl trpět?“ Může být Bůh milosrdný, plný něhy, dobrý, a přitom snést neustálé utrpení svých dětí? Miluje je věčnou, dokonalou láskou. „Jak by kápoové z koncentračních táborů mohli žít navěky vzhledem ke strašlivému utrpení, které způsobili?“ ptá se kardinál Hans Urs von Balthazar. Chce, abychom si uvědomili paradox pekla. Nabízejí se tři odpovědi.

První odpověď: milosrdenství Církev nikdy neřekla, že je někdo zatracený. Nikde se nemluví o věčném zavření, ale neustále se jím hrozí: „Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.“ (Jan 8,24) Ve své knize Překročit práh naděje se Jan Pavel II. odvážil říci: „Možnost věčného odsouzení je v evangeliu jednoznačně potvrzena. Ale opravdu se skutečně realizuje? To je velká záhada.“ Nikdo neví, co je to peklo, protože se odtamtud nikdo nevrátil. V mnoha zjeveních se mluví o pekle plném „ztracených duší“. Zpráva, kterou nám tito vizionáři podávají, je vždycky zprávou o obrácení, nikoli o odsouzení. Ti, kterým se dostalo milosti a spatřili prý peklo, nevyšli odtamtud zoufalí, ale naopak povzbuzení na cestě ke svatosti.

Druhá odpověď: Boží paradox Božím paradoxem je, že může prožívat milosrdenství a nespravedlnost zároveň bez jakékoliv rozpolcenosti. Otázka dualismu mezi věčnou blažeností a věčným utrpením je paradoxem. Není peklo svou věčností poněkud nepřiměřeně hříchu spáchanému v pozemské konečnosti? Zaslouží si peklo navěky ten, kdo spáchá během svého dokonalého života smrtelný hřích? Z filozofického hlediska je těžké obhajovat utrpení bez konce, strašlivé, neplodné a zbytečné. Z teologického hlediska je velmi podivné předpokládat, že zlo je silnější než láska. Věčná smrt se nedá srovnávat s věčnou spásou.

Třetí odpověď: konec pekla, peklo, které není věčné

Tuto odpověď sdílí mnoho ortodoxních teologů a někteří teologové katolíci. Člověk je považován za důležitějšího než jeho skutky. „V pekle není skutečná věčnost, spíš je tam čas,“ říká svatý Tomáš Akvinský. Pán může uskutečnit, že naše chyby budou odčiněny v miliontině vteřiny. Někteří západní autoři tvrdí, že peklo, ve které vůbec nevěří, je peklo věčného trestu. Takové peklo by bylo zbytečné, protože by nevedlo k žádné konverzi. Stejně jako trest smrti, který neponechává žádnou možnost nápravy. Z tohoto důvodu jsem proti trestu smrti. Potrestaný už nemá možnost se napravit. Ve Spojených státech se jedna odsouzená obrátila na víru, ale byla popravena. Protože Bůh je dobrota a láska, jak by mohl existovat věčný trest?

Je snad peklo nějakým superočištcem, kde se k posvěcení duše přidává očištění? Peklo by pak bylo nástrojem milosrdenství,

nikoliv absurditou. Netýká se člověka, který upadl do hříchu, protože stejně jako ti lidé tehdy u kříže hříšník neví, co činí. Otázka pekla není tak snadná, jak by se mohlo zdát, spíš nás rozrušuje a vede nás k zamyšlení a modlitbě, především pak k modlitbě za naše zemřelé. Autentická modlitba za naše zemřelé je modlitba, kterou vysíláme k Bohu v jejich prospěch. Ptejme se na své skutky, na své hříchy a na hříchy druhých. Nic nám nemůže zaručit, že budeme spaseni. Musíme doufat, to je nejlepší způsob, jak peklo ve srovnání s vítěznou Boží láskou zcela umenšit. Jen Bohu náleží konečný osud odsouzených z pekla. Postupujte na cestě ke svatosti a modlete se za sebe, za druhé, a spolu s tím za mrtvé. Musíme věřit v konečné Boží milosrdenství. To ostatní nám nepřísluší. Bůh-Láska dokáže překonat nejhorší z našich chyb láskou, kterou k nám chová. Důvěřujme mu a usilujme o svatost. To je jediná odpověď. (z knihy Guye Gilberta *Evangelium podle svatého lotra – 5. kapitola Posiluj svou spiritualitu*)

Texty k rozjímání – 6. týden postní

Neděle 13. 4. – Lk 22,14-23,56: Vstupujeme do týdne událostí, které změnily dějiny člověka. Zkusme je nejen sledovat, ale budme i jejich aktéry. Sami na sobě můžeme zakusit jejich plody.

Pondělí 14. 4. – Jan 12,1-11: Láska nehledí na peníze. Opravdovost, projevení citů této ženy ať je nám v církvi vzorem.

Úterý 15. 4. – Jan 13,21-33.36-38: Všimnu si Ježíšova taktu při označení zrádce. I toho, jak dokázal Pán uzemnit Petrovo nadšení. Ať je to vzorem pro nás, kdykoli musíme napomínat.

Středa 16. 4. – Mt 26,14-25: Kěž slavení eucharistie prožívám jako stolování s Pánem! Má věrnost a láska ať nahradí zradu a nelásku mnohých.

Čtvrtek 17. 4. – 1 Kor 11,23-26: Chci svým životem docenit dar Kristova těla tak, abych se proměňoval v to, co jím a piji. On sám mi v mé proměně pomáhá. Nechci mu klást překážky!

Pátek 18. 4. – Žid 4,14-16; 5,7-9: Právě pro jeho poslušnost jsem spasen, zachráněn. Nevzpouzm se této lásce, jeho záchraně?

Sobota 19. 4. – Řím 6,3-1: Ponoření do vody, která umývá, je příslibem nového života. Mohu začít žít nově již od této chvíle! Ve sjednocení s Jeho osudem...

Neděle 20. 4.

1. čtení: **Sk 10,34a.37-43**

žalm: **Žl 118,1-2.16ab+17.22-23**

2. čtení: **Kol 3,1-4 / 1 Kor 5,6b-8**

evangelium: **Jan 20,1-9**